

ЛЪЧЕЗАР СТАНЧЕВ ГУМЕНО ЧОВЕЧЕ

chitanka.info

Петгодишната Румяна бързо от леглото стана. Колко дрехи в двете стаи трупат майка ѝ, баща ѝ! Стягат куфари за път — надалече ще вървят. На Румяна ѝ се плаче:

— Ачо, гумено човече, мое мъничко паляче, на море ще ходим вече... Искам да отидем двама! Но какво ще каже мама. Много, Ачо, си надут, място в куфарите няма...

Ачо, фокусник прочут, каза с хитрина голяма:

— Майка ти обувки слага, я ме скрий в една веднага!

И нали си е добра, тя в обувка го прибра... Таен пътник в куфар стар, на Румяна пръв другар, Ачо — гумено човече — ще пътува надалече. Никой го не забеляза.

Но бащата чичо Влади от обувки се отказа... Майка ѝ ги въвн извади... Ачо свит в обувка дреме и за път очаква време...

Скоро влязоха в трамвая. Радваха се, а Румяна бе от всички най-засмяна.

— В куфара си, Ачо, зная!

Щом дойдоха при морето, куфарите тя отвори, в мъка сви ѝ се сърцето и през сълзи заговори:

— Паднал е по пътя Ачо! Ах, какво ли с него става?

Викна майка ѝ тогава:

— Стига! За един палячо! Както се не губи котка, тъй и Ачо ще се върне...

Ах, кога ще го прегърне!...

Спи си Ачо непробудно, с него става нещо чудно... С кърпа чисти баба Фанка, стара, пъргава стопанка... „Я, обувки свити тука... Прашни са!“ — и с две ръце от балкона ги изтупа и засмя се от сърце. Що изхвъркна — не усети...

— Помощ! — викна Ачо клети. — Помощ! Падам, помогнете, ще си счупя коленете...

Никой, никой го не чува, че минава цирк оттам, с мечка и със слон голям. И маймунка си лудува — по хоботчето на слона се премята и катери... Ачо тупна в камиона. Тя засмяна го намери.

— Как попадна тук, човече?

— Отвисоко... Отдалече...

— Чукна ли се по главата?

— Не, маймунке опашата, аз съм Ачо, цял от гума и донесен съм от ЦУМ-а! Мойта дружка е Румяна, но моряче днеска стана... Затова

ще дойда с вас и ще я намеря аз! Не познаваш ли я ти? Със сандалки на краката, с пеперуда на косата...

Камионът си лети, Ачо — гумено човече, има си другарче вече...

С камиони — дълъг ред — циркът бърза все напред. Стигнаха една река. Спряха. С тежките крака слонът тръгна към водата, важно стъпва по тревата.

— Варда! — викна крокодилът, — слонът има страшна сила!

Всеки настрана застава, чест на чичо Слон отдава. Само Ачо го не чува, той от слон се не страхува:

— Слоне, ти си много лек! Аз съм мъничък човек, но от теб не ме е страх!

Слонът разядосан рече:

— Тъй ли, глупаво човече, я стани на пух и прах!

Дигна крак, с хобот замаха и, разклатил тежко тяло, го притисна със стъпало. А маймунката в уплаха писва за другаря свой.

— Ачо! Ох, загива той! Колко жален му е стонът!

Щом крака си вдигна слонът, Ачо весел се изправи на крачетата си здрави.

— Нищо, нищичко ми няма, мойта сила е голяма! Аз човек съм, но от гума и ме купиха от ЦУМ-а! Чух, че бил си тежък слон, но за мен си лек балон!

— Тъй ли? — Слонът се ядоса, вдигна си ногата боса, но не го настъпи пак, а го ритна силно с крак. Ачо цопна сред водата.

— Ах, сега ще се удави!...

Той след миг глава изправи.

— Здравсти, рибке опашата! Сбогом, животинки мои, сбогом, циркови герои! Моят път е към морето, тегли ме натам сърцето!

Златна рибка опашата го предвожда по реката. Накъде ли той върви край цветенца и треви? Стигна тиха водна шир...

— Туй какво е?

— Язовир!

Но един шаран зъбат приближи се изотзад.

— Ще те глътна, че без виза тук не може да се влиза...

Той го стисна... Ачо свирна и крачета тъжно вирна. Пусна го след туй шарана. Ачо пак човече стана и усмихнат му шепти:

— Аз човече съм от гума и съм купено от ЦУМ-а! Ех, че прост шаран си ти! — И надолу пак заплува.

А шаранът се шегува:

— Плувай, плувай, но след малко ще загинеш много жалко. Ще те глътне страшна хала — електрическа централа.

Ачо весел се обърна.

— Тъй ли! Тъй ли? — той отвърна. — Сбогом, аз ще се отбия по страничния канал, че защо от теб да крия, много ще ми бъде жал, ако с моята гърбина счупя някоя машина и тогава в нощ дълбока спре, изгасне в село тока... Сбогом! Чака ме Румяна... — и побягна от шарана.

Плувна Ачо по водата, дето слиза към полята. В зеленчукови градини вижда чушки, вижда дини... Ненадейно се заплете в дълга жилава тръстика.

— Помогнете, помогнете!

Щърк се спусна.

— Кой ме вика? Ей че смешна пъстра жаба! Чакай с човка да я сграбя!...

Стиска щъркът. Що да стори, Ачо свири и говори... За Румяна му разказва... И внезапно забелязва, че летят покрай морето. Тъжно сви му се сърцето... В миг измисли хитрина...

— Щърко, сигур ни една жабка ти не си изял.

— Не, изял съм точно... пе-е-т! — викна самохвално щърка, клюн отворил, както хвърка. Ачо скочи с вик напред...

— Пет ли? Четири са? Сбърка! Аз съм петият жабок, но направих вече скок. Четири са те без мен... Петият е днес спасен... Спускам се без парашут, че съм фокусник прочут. Целият съм аз от гума, купили са ме от ЦУМ-а.

Беше топъл летен ден. Чичо Владо бе на плажа, до жена си уморен се припича...

— Ще ти кажа, че Румянка този път край морето не лудува, другите деца крещат, тя тъгува ли, тъгува... Уж се къпе във водата, уж на пясъка играе, а стои сама горката. Много тъжна, тъжна тя е...

А Румянка все така с две-три мидички в ръка гледа, гледа към безкрая...

— Ачо, где си ти, не зная... — Трепна изведнъж горката и нагази във водата, че пред нея ненадейно сред пенливата вълна вижда кукличка една. Туй човече си е нейно! Ей вълната се протяга и на пясъка го слага...

— Ачо, Ачо, откъде ти при мене пак дойде?

И Румянка с две ръце пак притиска до сърце своя най-любим другар — Ачо, фокусника стар.

— Казах ли ти — мама рече, — Ачо бил е на разходка... Както се не губи котка, тъй и той се върна вече.

И Румянка се засмя, вече тя не е сама, радостно минават дните... Хвъркат чайки над вълните... Ачо, весел и надут, шепне в топлия й skut как се спусна от балкона, как надви дори и слона...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.